

Kalbine
Huzur
Verecek
İki Zikir

Yâ Bâkî Entel Bâkî

Mehmet Yıldız

Kalbine Huzur Verecek İki Zikir

Yâ Bâkî Entel Bâkî

 Mehmet Yıldız

YÂ BÂKÎ ENTEL BÂKÎ

Mehmet Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 5536 Aile Kitaplığı | Ailede Din Eğitimi | 55

EDİTÖR

Ali Günaydın

KAPAK TASARIMI

Serdar Ekici

İÇ TASARIM

Reyhan Ulutel

BASKI

TİMAŞ YAYINLARI

Nisan 2022, İstanbul

ISBN: 978-605-08-4451-1

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
timas.com.tr timas@timas.com.tr

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

WPC Matbaacılık

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1

Esenyurt / İstanbul

TEL: (0212) 886 83 30

Matbaa Sertifika No: 50884

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

YÂ BÂKÎ

ENTEL BÂKÎ

*Ya Rab! Sen bâkîsîn.
Giden gîtsîn, Sen yetersîn.*

 Mehmet Yıldız

Hayatınızın keyifli geçtiğini zannettiğiniz günlerde, bir bakmışsınız Firavun misali bir adam oluvermişsinizdir. İşte böyle yaşarken bile kalbim daraldığında, çevremde kimsenin elinin kalbime yetmemesi kalbimi yapan sanatkarın arayışına itiverdi beni.

İyi ki de itmiş, elhamdülillah ite kaka bulduk bu yolu.

Sonra kader diğer sürprizlerini tecelli ettirmek için benim biletimi İzmir'e kesmiş meğer...

Ege üniversitesinde matematik bölümünü bitirdikten sonra ise ikinci meslek olarak matematik öğretmenliğine başlamıştım. İlk mesleğim mi? Rabbimi tanımak...

Mersin'de birkaç üniversiteli gencin birleşerek, bir bebeğin annesinin meme musluklarından beslendiği gibi, Risale-i Nur'un iman hakikatlerine doyurduğu musluklardan beslenerek serüvenimiz başladı. Sonra dertlenmeye başladık... Bildiklerimizi, bilemeyenlere bildirmek için dertlenmeye...

Yâ Bâki Entel Bâki

Allah, kader planında bu acı ile kıvranan birkaç arkadaşla denk getirince 300 metrekarelik bir mekânda sosyal medya kullanarak milyonlarca insana ulaşmaya vesile olduk. Demek bizim gibi kusurlu adamlar bile bu eserlerle bu hale gelebiliyormuş! Yaptığımız sohbetleri YouTube, Facebook, Twitter, Instagram gibi sosyal medya araçlarını kullanarak birçok kardeşimize ulaştırmaya çalıştığımızdan, birkaç yıl içinde bir de baktık milyonlara ulaşmak nasip olmuş. Bize gelen binlerce mesajda, bizleri tıpkı kendileri gibi gördüklerinden ve kendilerinin de bu işleri yapabileceğine güven duymaya başladıklarından bahsediyorlar. Kısa bir süre zarfında milyonlara ulaştınca anladım ki, Allah bizim gibi küçükleri böyle büyük işlere vesile ederek kendi büyüklüğünü gösteriyormuş...

Bu güzel yolda güzel projeler yapabilmek için ömrümüzün sonuna kadar mücadele etmeye niyetliyiz.

Ve sizin hayat hikayeniz de...

Şayet benzer cümlelerden dem vuruyorsa, sizleri bir gün Hayalhanem'de karanfil kokulu demli çayımız ile bekliyor olacağız.

Sosyal Medya:

- youtube.com/hayalhanem
- twitter.com/mehmedimyldz
- instagram.com/mehmedimyldz
- facebook.com/mehmedimyldz
- www.mehmetyildiz.org.tr

İÇİNDEKİLER

MUTSUZ İNSANLAR

MUTLU FOTOĞRAFLAR _____ 9

RUH DARLIĞINDAN

KURTULMA YOLU _____ 39

Dünyada Cenneti Aramak _____ 44

Eşya İle Oyalanma Hastalığı _____ 45

Bu Dünyada Her Şey Yarım Kalır _____ 46

Madem Allah Var Her Şey Var _____ 48

Allah'ı Seviyor musun? _____ 49

Bu Dünyadan Nasıl Lezzet Alınır? _____ 52

Neden Bu Lezzetin Farkında Değiliz? _____ 54

ANI YAŞA

CARPE DIEM _____ 57

Ölüm Korkusunun Altında Yatan Sebep _____ 59

Hayat Mertebeleri _____ 65

Müslümanın Bu Dünyada

Cennet Lezzeti Alması _____ 73

ÇÜRÜYEN BEDENLER

MANEN İDAM _____ 87

UNUTULMAZ BİR

AŞK HİKAYESİ _____ 105

Güneş - Ay Metaforu _____ 112

Kendisine Narkoz Veren Doktor _____ 117

Neden Namaz Kılmıyorum? _____ 123

AYRILIK NEDEN

ACI VERİR _____	125
Put Nedir? _____	130
Gerçek Sevgi Nasıl Olmalıdır? _____	132
Sevginin Üç Neticesi _____	133

ALLAH RIZKA

KEFİL Mİ? _____	141
Tevekkül _____	143
Madem Allah Rızka Kefildir	
Neden Bize Çalışmayı Emretti? _____	147
Rızık Kazanılan Bir Şey Değildir _____	152

DÜNYADA CENNETİ

NASIL YAŞARIZ ? _____	159
Ölüme Teselli Yok _____	162
Demek Menfaatleri Var _____	164
Şuûnât-ı İlâhiye – İlâhi Hâller _____	167
Sevr Sultanlığı _____	175

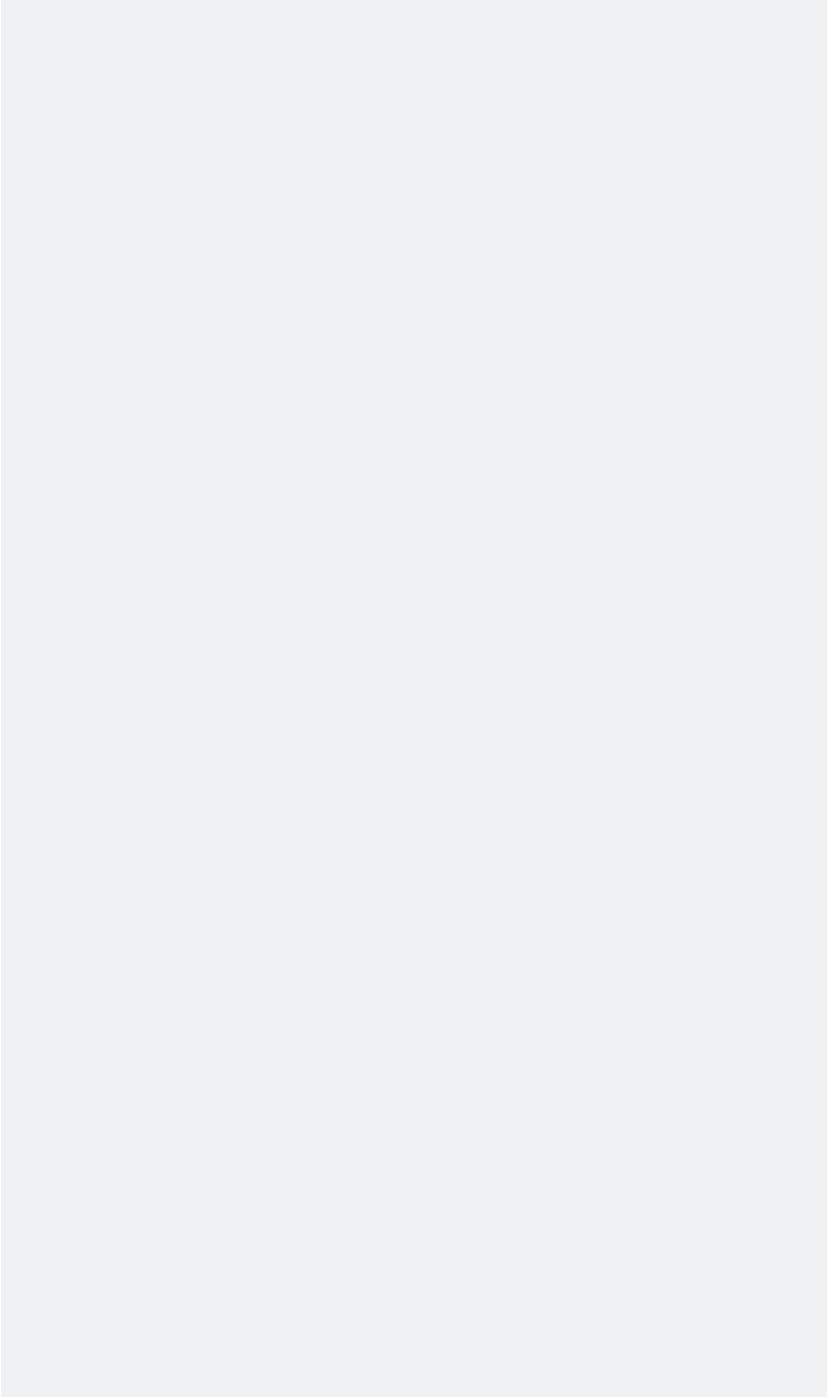
ALLAH'IM

BENİ AFFET _____	187
Ayyaş bin Ebî Rebia ^(r.a.) _____	190
Vahşi b. Harb ^(r.a.) _____	193
Esved bin Yezid en-Nehal ^(r.a.) _____	201
Ömer bin Hattâb ^(r.a.) _____	203
Halid bin Velîd ^(r.a.) _____	205

KALBİNİ YORDUĞUN

YETER _____	209
Şirke Düşüren Haller _____	213
Sahabelerin Deveye Bakışı _____	223

MUTSUZ İNSANLAR MUTLU FOTOĞRAFLAR

Bu çağın en büyük vebası kalplerimizin derinliklerinde ayrılık acıları, ümitsizlikler yaşarken ve bu sıkıntılar bizi kanser gibi yiyip bitirirken; dış alemimize, eşimize dostumuza sorunsuz bir hayatımız varmış gibi yansıtmamızdır. Lakin Allah^(c.c.), göklerin ve yerin gaybını bilendir. Şüphesiz O^(c.c.), kalplerde olanı hakkıyla bilir. Bu yüzden insan hem kendini hem çevresindekileri ne kadar kandırmaya çalışırsa çalışsın, bu gerçeği, kalbimizin özünde olan ukbâya, ahirete özlemi değiştirmez.

Bir gün ırmağa sığmadığı için bedeni dışarıda kalmış bir balina görsek anlarız ki bu balina bu suyun balığı değildir. O balinanın varlığı bize büyük bir okyanusun varlığını gösterir. Aynı, ırmaktaki balina gibi insanın ruhu da bu dünya ile uyumlu değildir, bu dünyaya büyük gelir. Bu sebepten insan bu dünyada üzölmek istememesine rağmen üzölür. Ayrılık semtime uğramasın der ama yeri gelir anadan, yârdan, evlâd ü iyâlden yani tüm sevdiklerinden ayrılmak zorunda kalır. İçimizdeki balina bu dünyanın suyuna fazla gelir de sığmaz cihana...

Dünyadaki ihtiyaçlarımızı karşılamayan sebepler bizlere daha büyük bir diyardan, sonsuz cennetten haber verir. İnsanın sonsuz cennette ebedi huzura kavuşmasının tek yolu iç alemini o diyarın frekansına göre ayarlamasıdır. Zaten huzur, balinanın okyanusta yüzmesi ise biz dünyada huzuru nasıl bulacağız?

İnsanların yavaş yavaş inanmamayı, sevmemeyi, güvenmemeyi ve kronik şüpheli olmayı öğrendiği bu çağda, kalbimize iyi gelecek öyle iki zikir var ki! Bu iki zikir “Ya Bâki entel Bâki! Ya Bâki entel Bâki!”dir. Bu iki zikri doğru kullanabilen bir insan kısa bir süre içerisinde kalbinde huzuru bulur ve ayrılıkların acısından kurtulur. Esasında iki zikir aynı gibi görünse de etkileri farklıdır. “Bâki kalan ancak Sensin, ey Bâki.” manasındaki bu zikrin birincisi neşter görevi görür. Kalbimizdeki kanser olmuş hücreleri temizleyerek hastalıklı kısımları ameliyatla keser atar ve bu sırada biraz canımız acır. Ameliyat bittikten sonra ikinci kez kullanacağımız “Ya Bâki entel Bâki!” zikri ise neşterin kesip acıttığı yerlere bir merhem olur ve oraları tedavi eder.

Bizlerin içimizdeki mutsuzlukları ve huzursuzlukları dengeleyebilmek için “Ya Bâki entel Bâki!” zikrinin hakikatini yaşamaya çok ihtiyacımız var. Yoksa etrafımızı saran haram sevmeler, kalbimizin mahvına sebep olacak ve onların içinde boğulup kalacağız.

Allah^(c.c) için olmayan her sevgi haramdır. Lakin bu çağda en büyük darbeler karşı cinsi sevmekten kaynaklandığı için onun üzerinden bir örnek verelim.

Bir gün haram sevmekte kendisine zarar verecek seviyelere gelmiş bir kardeşle muhabbet ediyordum. Kendisi haram sevda hükmünde bir muhabbetten ayrılmış ve bana: “Beni bir kez olsun aramadı, sormadı. Hiç mi sevmedi beni, her şey sah-

te miydi?” diye ruhunun feryatlarını dile getirirken ben de dayanamadım ve “Kardeşim ben sizi ayırana biliyorum.” dedim. Duyduklarına çok şaşırıldı ve benim onların ortamlarını bildiğimi zannetti. “Kim abi bizi ayıran, söylesene?” dedi. “Kardeşim sizi ayıran bizzat Allah’ın^(c.c.) kendisidir. Çünkü Allah^(c.c.) senin kalbini kendisine tahsis etmişti. Kendi muhabbeti için yaratmıştı. Sen ise o kalbe başka bir muhabbeti hırsız gibi soktuğundan Allah^(c.c.) sana bu azabı verdi.” dedim. Aldığı cevap karşısında şaşkınlığının yanına bir de üzüntü eklenen güzel kardeşimiz bu sefer de “Abi niye öyle yaptı, Allah^(c.c.) beni sevmiyor mu?” diye sordu.

Kuluna olan muhabbeti uğruna kâinatı onun emrine veren Allah^(c.c.) kulunu sevmez olur mu hiç? Asıl kulunu sevdiği için bunu yaptı. Onun kalbinde gayrimeşru bir muhabbet vardı. Allah^(c.c.) da o kalbi sevdiğinden dolayı gücü yetti ve o muhabbeti oradan çıkardı. Zira sevmeseydi, onun kalbini gayrimeşru sevgiye terk ederdi. Ama Allah^(c.c.) bunu yapmadı ve kulunun kalbine talip oldu.

Çoğumuzun evinde refika-i hayatı vardır. Bir gün eşimiz “Benim kalbimde başkasına muhabbet var.” dese çok üzülür, adeta yıkılırız. Gücümüz yetse eşimizin kalbinden o sevgiyi çıkarmak isteriz. Allah^(c.c.), bizler kalbimizde başka sevgiye neden müsaade edilmediğini anlayalım diye o duygunun numunesini bize de vermiştir. Biz neden sevdiğimiz insanın kalbinde başka bir muhabbete yer vermesine müsaade etmiyorsak, Allah^(c.c.) da sevdiği kulun kalbinde şirke medar olacak haram sevmelere müsaade etmiyor. Kalbimizi kanser misali çepeçevre sarmış haram sevmelerle ameliyat masasında kalmayalım diye gücü yettiğinden neşteri vurup

“
Sen
Allah için
vazgeçtikçe
Allah senden
vazgeç-
meyecektir.
”

o muhabbeti kalpten çıkarıyor. Bizler ise bunun bir tedavi olduğunu anlamadığımızdan “Sevdiğim bana yâr olmadı.” diyor, acı çekiyoruz. Hâlbuki bilmiyoruz ki bu sıkıntıları çekmemizin sebebi ayrılığın acısı değil; Allah'ın^(c.c.) bâki olduğunu unutmamızdır. Haramda huzur aradığımız için huzurun bize haram olmasıdır. Hem velev ki sevdiğin sana yâr olmadı. Olmasın ne olacak ki? Sen Allah'ı^(c.c.) razı edersen Allah^(c.c.) ahirette sana daha güzelini veremez mi? Hayatına bir baksana. Allah^(c.c.) daha sen istemeden senin en sevdiğin şeyleri yaratmış. Sen daha neyi seveceğini, sevdiğin şeyi nasıl isteyeceğini bile bilmezken sana şefkat kahramanı bir anne, koruyup kollayan bir baba, midene göre rızık, gözüne göre güneş vermiş. Sen eğer, daha sen istemeden bütün sevdiğin şeyleri yaratıp sana veren Allah'ı^(c.c.) razı etsen, istediğin istemediğin ne varsa sana vermez mi? Elbette verir. İşte bizler bu sırları içinde barındıran “Ya Bâki entel Bâki!” zikrinin hakikatini bir anlayabilsek, bizden uzaklaşan ve bizi terk eden herhangi bir şeyin huzurumuzu kaçırmasının mümkün olmadığını da göreceğiz.

Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin kıymetli talebesi Zübeyir Gündüzalp Üçüncü Lem'a risalesi için “Bu ders benim ruhumun çağlayanıdır.” demiştir. Ancak dünyada itibar edilecek bir şeyin olmadığını anlayan insanlar bu tarz cümleler kurabilir. Yalnızca “Ya Bâki entel Bâki!” zikrinin hakikatini, lezzetini ve tesirini bilenler onu kalp potasında eriterek hayatının her safhasında yaşamaya çalışabilir.

” ÜÇÜNCÜ LEM'A

Bu Lem'a'ya bir derece his ve zevk karışmış. His ve zevkin coşkunlukları ise, aklın düsturlarını, fikrin mizanlarını çok dinlemediklerinden ve mûraat etmediklerinden, bu Üçüncü Lem'a mantık mizanlarıyla tartılmamalı.

İnsana verilen azaların lezzet alma çeşidi birbirinden farklıdır. Baklavadan dilimiz lezzet alırken burnumuz lezzet almaz. Parfümden ise burnumuz lezzet alırken dilimiz lezzet almaz. Çünkü ikisinin lezzet alma çeşidi birbirinden farklıdır. İnsanın bedenine takılan duyu organlarının hissetmesi ve zevk alması birbirinden nasıl farklı ise akıl, kalp, ruh, vicdan, şefkat gibi duyguların ve latifelerin hissetmesi ve zevk alması da öyle farklıdır.

Akıl idrak etmenin, kalp ise sevgi ve korkunun merkezidir. Sevgi ve korku üzerine yazılmış bir yazıdan kalp tam istifade ederken, akıl biraz daha geri planda kalır. Mesela, şefkatin coşkunluğuna kapılan bir anne, yavrusunu tehlikeden kurtarmak için hiç düşünmeden kendini ölüme atar. Tam o esnada akıl hükmetse annenin kafası karışır ve belki o riske girmek istemez. Demek kalpteki şefkat düsturu ile aklın idrak düsturu farklı çalışıp, farklı mülahazalarda bulanabiliyor.

Risale-i Nur'larda sadece akla veya sadece kalbe hitap eden meseleler yoktur. Her ikisi daima birlikte çalışır. Ancak bazı konularda akıl daha çok istifade ederken, bazılarında da kalbin zevkleri öne çıkar. Hissiyatın ve zevkin galip olduğu yerleri, hissî ve kalbî ölçüler ile tartmak gerekir. Onun için Said Nursi Hazretleri bunu daha konuya başlamadan bildirir ve okuyucularının dikkatlerini çeker. Üçüncü Lem'a Risalesi kalbin düsturları olan muhabbet, korku, ayrılık acısı gibi konuları barındırdığından daha çok kalbimize hitap eder. Bu yüzden aklımızı bir parça geride tutmamız gerekir ki kalp o saf lezzeti tam alabilsin.

”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
* كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

“Her şey helâk olup gidicidir — Ona bakan yüzü müstesnâ. Hüküm sadece Ona aittir; siz de Ona döndürüleceksiniz.” (Kasas Sûresi, 28:88.) âyetinin meâlîni ifade eden **يَا بَاقِي أَنْتَ الْبَاقِي** * (ya Bâkî entel Bâkî - ya Bâkî entel Bâkî) cümlesi, mühim iki hakikati ifade ediyorlar. Madem o azîm âyetin meâlîni bu iki cümle ifade ediyor. Biz bu iki cümlenin ifade ettiği iki hakikat-i mühimmenin birkaç nüktelerini beyan edeceğiz.

BİRİNCİ NÜKTE

Birinci defa **يَا بَاقِي أَنْتَ الْبَاقِي** (ya Bâkî entel Bâkî) bir ameliyat-ı cerrahiye hükmünde kalbi mâsivâdan tecrit ediyor, kesiyor.

Masiva, “Allah^(c.c.) dışındaki her şey” demektir. Bunun özel bir nesnesi yoktur. İnsanın alakası ile ilgili bir meseledir. Eğer sen alakanı eşine, evladına teksif edip onları Allah^(c.c.) için sevmen gerektiğini unutarak yalnızca nefsin için seversen bu masivadandır. Ya da rızıkı yalnızca Allah’ın^(c.c.) verdiğini unutarak tüm teşekkürünü patrona sunarsan bu da masiva olur. Kişi hayatında alaka duyduğu şeylerden hangisini Allah’tan^(c.c.) kopararak sevmeye ya da nefret etmeye devam etse her biri masivadan olur.

Kalp, mahall-i imandır yani imanın yeridir. Allah^(c.c.) kalbi kendisine tahsis ettiğinden kalp başka sevgilerde ızdırap çeker. Nasıl vücutta bir kanser oluşunca metastaz yapmasın diye doktor onu çıkarır, tâ ki vücut kurtulsun ve hasta yaşayabilsin. Bu zikir de kalbi Allah^(c.c.) namına fethedip, masivayı neşterle keser. İnsan, kalbinde masivaya ne kadar derin yer veriyse söküp atılırken de o kadar canı

acı. Bizler kalbimizde masivadan bir şeye yer verdiğimizde eğer Allah^(c.c.) hâlâ bizimle ilgileniyorsa manevi bir ameliyata maruz kalıyoruz demektir. Allah^(c.c.) adeta, “Dur! Gönlünü verdiğin bu şey sana zarar verecek!” der ve kalbimizden o zararlı alakayı neşterle kazır, atar. Böylelikle kalbimizin bir çöplük olmasını engeller. Kalbimizdeki putları kırar ve “La ilahe illallah” dedirtir.

Bir insan sadece; “Allah’a inandım.” demekle tevhide ulaşmış olmaz. Tevhitte, “Put olan ne varsa her birisini yıktım ve sadece Allah’a^(c.c.) inandım.” manası vardır. O yüzden tevhid cümlesi “La ilahe!” tüm putları yıkmak ile başlar. Zira kelime-i tevhid Allah’ın^(c.c.) varlığını kabul etmenin ifadesi değil, Allah’tan^(c.c.) başka ilahların varlığını reddetmenin ifadesidir.

Allah^(c.c.) kâinatta hiçbir şeyi “Ben bunu put olarak yaratım.” diye belirtmemiştir. Put; insanın kendi kendine ürettiği bir şey olup kişinin hislerini yöneten şeydir. Senin hislerin neye köleyse o senin putundur. Senin hislerine Allah’ın^(c.c.) yön vermesi; mutluluğunu, hüznünü, şevkini belirleyen temel unsurun Allah’ın^(c.c.) rızası olması gerekirken eğer sen bir şeye fazla muhabbet ettin ve o şey senin üzülmeni, korkmanı, öfkelenmeni ve gülmeni etkiliyorsa, hayırlı olsun “Bir putun var” demektir. Çünkü sen Allah’a sarf edeceğin hissiyatı ona sarf ettin ve tüm hüznünü, mutluluğunu, şevkini o belirledi. Zaten tapmak da bu demek değil mi?

” Şöyle ki: İnsan, mahiyet-i câmiyeti itibarıyla, mevcudatın hemen ekserisiyle alâkadardır.

İnsan bedenine takılan harika cihazlar, ruhuna takılan eşsiz duygu ve latifeler cihetiyle, bütün kâinat ile alakadar olabilecek bir mahiyette yaratılmıştır. İnsanın akli, kalbi, ruhu, vicdani, duygu ve latifeleri bütün kâinat ile irtibat

kurmaktadır. Mesela, aklımız kâinat kitabını okuyan bir tefekkür makinasıdır. Dilimiz yeryüzünde bulunan bütün leziz yiyecek ve içecekleri tadan, gözümüz kâinatta var olan bütün renkleri gören, burnumuz ise eşyanın kendilerine mahsus kokularını hisseden bir merkez gibidir. Diğer cihazlarımız gibi kalbimiz de dünyanın cazibesinden dolayı kâinatın tamamı ile alakadardır. Alaka; aşkın, sevginin ilk tohum halidir ve insan ihtirasa medar olacak bu duygularını, kuvvetlenip, kalbinin ızdırabına sebep olmadan ewel fark etmelidir. Zira bir koyunun yavrusunu yanında kesseler geniş getirmeye devam eder. Ozon delinmiş, deprem olmuş, ekonomi kötüye gidiyormuş gibi meseleler koyunun umurunda olmaz. Ama insan öyle mi? Dünyanın öbür ucunda bir balina karaya vursa insan buna dahi üzülür. Dünyadaki bütün değişimler bizim alaka sahamıza girer. Yeni ayakkabımızı giyeceğimiz ilk gün yağmur yağsa sinirlenir “Şimdi yağmurun sırası mıydı?” deriz. Dışarıda arkadaşlarla yemek yemeye çıktığımızda yemeğe gelen zam bile moralimizi bozmaya yeter. Dünyanın öbür ucunda bir olay olsa ona bile sessiz kalmayız. Çünkü insan câmiyeti itibarıyla dünyanın tamamıyla alakadardır.

Eğer senin kalbin dünyanın tamamıyla alakadar olur ve alaka duyduğu her şeyde moralini bozan bir netice çıkarsa, kalbinin kanamaktan başka çaresi yoktur. Sen sevgi ayarını yapamaz, alaka tohumunu büyütüp de sonsuz sevme kabiliyetini alaka duyduğu şeylere verirsen; eş, evlat, dükkân, dostların, en sevdiğin elbisen, alaka duyduğün ne varsa bir gün seni terk edeceğinden çok ciddi bir azap duyacaksın.

” Hem insanın mahiyet-i câmiyasında hadsiz bir istidad-ı muhabbet derç edilmiştir. Onun için, insan da umum mevcudata karşı bir muhabbet besliyor. Koca dünyayı bir hanesi gibi seviyor. Ebedî Cennete bahçesi gibi muhabbet ediyor. Hâlbuki muhabbet ettiği mevcudat durmuyorlar, gidiyorlar.

İnsan her cihetten sınırlı bir varlıktır. Boyu ve kilosunu sınırlı olduğu gibi, yemesi, duyması, anlaması da sınırlıdır. Ancak, sevgi hissi bundan müstesnadır. İnsandaki sevgi hissini sınırlı yoktur. Ne kadar çok şeyi severse sevsin yine tatmin olmaz. İnsanın kalbindeki bu sonsuz muhabbet çok tehlikeli bir durumdur. Kişi sonsuz sevme kabiliyeti ile dünyanın tamamını ile alakadardır.

İnsan okyanusun üstündeki gemiyle alakadar olduğu gibi en derinliklerindeki inci mercan ile de alakadardır. Okyanusun kenarında karaya vurmuş bir balina görse bundan müteessir olacağı gibi okyanusa doğru yüzen caretta caretaları görse bundan da mutluluk duyar. Bizler annemizdeki merhameti çok severiz ama bu sevgi annemizle de sınırlı kalmaz. Yolda hiç tanımadığımız bir insan kediye mama verse ondaki merhameti de severiz, o insanla dahi alakadar oluruz. Suda boğulan çocuğu kurtaran adamı haberlerde görsek ondaki cesarete hayran olacağımız gibi eşini öldüren birini görsek ondan da nefret ederiz. Okyanuslardan kıtalara, annemizden tanımadığımız diğer insanlara, çam ağacından kertenkeleye kadar umum mevcudata muhabbet besleriz. Bizdeki muhabbet herkese ve her şeye yeter. Çünkü kalbimizde dünyanın tamamını barındıracak kadar yer vardır. Onun için insan bir şeyi telef olana kadar sevebilir. Gençliğini, güzelliğini, sağlığını, dostlarını, yol arkadaşını...

Lakin insanın muhabbet beslediği gençliği, güzelliği, sağlığı ve sevdiği ne varsa hiçbirini durmaz, gider. Güzelliğine âşık olduğu hanımı yaşlanır. Endamına vurulduğu adamın bile beli bükülür. Yıllarca bakım yaptığı cildi buruşur. Neticede her giden şey kalbinde derin yaralar açıp öyle gider ve insan her gidenin arkasından ayrı bir ızdırıp çeker. İnsan, kalbinde alaka duyduğu şeyleri çoğalttıkça o kalpte Allah'a^(c.c.) yer kalmaz. Allah'a^(c.c.) yer kalmayan bir kalpte de huzur bulunmaz.

Bizler alaka duyduğumuz şeylerden ayrıldığımız zaman duyduğumuz acıyı gidermek için Allah'a^(c.c.) başvurursak, Allah^(c.c.) da "Madem sen mahlûkatın açtığı yarayı sarmam için bana geldin, ben de senin yaralarını tedavi ederim." der, ama kalpte Allah'a^(c.c.) yer kalmamasının açtığı yarayı hiçbir mahlûkat saramaz, o boşluğu hiçbir şey dolduramaz.

O yüzden bizlerin dünya güzellikleri gitmeden önce kalbimizin kullanma kılavuzu olan "Ya Bâki entel Bâki!" metodunu iyi okumamız ve dünya bizi terk etmeden evvel bizim dünyayı terk etmemiz gerekir.

” Hâlbuki, muhabbet ettiği mevcudat durmuyorlar, gidiyorlar. Firaktan daima azap çekiyor. Onun o hadsiz muhabbeti, hadsiz bir mânevî azaba medar oluyor.

Kendindeki sonsuz sevme kabiliyeti ile kâinatın tamamına alakadar olan insan, alaka duyduğu şeyler kendisini bir bir terk etmeye başladığında kalbi buna dayanamıyor ve firak acısı yani ayrılığın acısını çekiyor. Bazen kazanamadığı üniversiteden bazen alamadığı pantolondan bazen de aşkın acısından ızdırap çekiyor. Bir sevdaya düşüyor, "Aklim çıkıyor, o çıkmıyor." diyen şair gibi zihninin her yerine onun olduğu hayaller ekliyor. Sonra da o hayallerin gerçekleşmesi için birtakım beklentilere girip daha kavuşmadan ayrılığın ızdırabını duyuyor. Aynı insan tatile gitmeden, dönüşünü düşünüp ondan bile ızdırap çekiyor ve "O güzelim güneş, deniz, yeşillik nasıl bırakılır!" diyor.

Bir şeyin ayrılığından alınan acı, kavuşmasının lezzetinden büyükse eğer, böyle bir şeye sevgimizi vermeye değer mi? İnsan, sevgisini Allah'tan^(c.c.) başka neye verirse ondan ayrılmanın acısını kalbinde yüzde yüz duyacaksa eğer, kalbe bile bile bu zulüm edilir mi?

İşte insan kalbin mahall-i iman olduğunu bilmezse kendine bu zulmü daha çok eder. Hakiki dost olarak Allah'ı^(c.c.) kabul etmediği için çok sevdiği dostunu bir gün başkasının en yakın dostu olarak görür, üzülür. Ölümün hakikatini bilmediğinden sevdiği birini toprağın altına verirken kahrolur. Daha önce hiç tatmadığı ölüm bile ona acı vermeye yeter. Çünkü ona acı veren ölüm değil sevdiği ve muhabbet duyduğu şeylerin ayrılığıdır. İnsan ölümle sevdiklerinden ayrı kaldığı için ızdırap çeker lakin bilmez ki ölen yalnızca cesettir. İnsan ölür ama ruhu ölmez. İnsan bu hakikatleri bilse kalbindeki ayrılığın acısı dinecektir ancak bilmeyip kalben her şeye sonsuz alaka duyarsa, onu ne terk etse sanki balığa atılan kanca gibi kalbine bir kanca atılmış da her gidenle bir parçasını koparıp götürmüş gibi canı yanar.

Bizler sosyal medya hesaplarımızda, “İmani noktada problemi olan olursa bize ulaşsın.” diye yazıyoruz. Gelen sorular daha çok “Ev aldım borcunu nasıl ödeyeyim? Dolar yükseldi her şey pahalandı. Hiçbir şeye gücüm yetmiyor ne yapayım? Sevdiğimden ayrıldım bunun acısını dindirecek bir şey var mı?” şeklinde oluyor. İmani konular ile ilgili diye belirtmemize rağmen insanlar dünyevi sebepler içinde o kadar boğulmuşlar ki imanla ilgili bir problemleri var mı yok mu farkında bile değiller. Esasen Allah'a^(c.c.) sunması gereken sevgisini, dünyada elinin yetmediği diğer şeylere sunduğu için her birisi ona azap veriyor ve kişi asıl nazarını vermesi gereken konuya nazarını bile veremiyor. Çünkü dünya kalpte, kalp azap içerisinde... Edebiyatı, şarkıları, şiirleri sıksan hepsinden firakın acısı çıkıyor. Bunun bir ilacı olmalı.

Ya Rab!
Sen^(c.c.)
bâkisin.
Giden gitsin,
Sen^(c.c.)
yetersin.

Kalp aslında ne için yaratıldıysa onu arar. Yumurtadan çıkan ördek yavrusunun suyu, toprak altında çatlayan ve yüzeye çıkan tohumun güneşi, kafesten kaçan kuşun gökyüzünü aradığı gibi insan da Rabb'ini^(c.c.) arar.

Kalp sonsuzu ararken fâniler eline geçiyor ve canını acıtıyor. Eğer biz bu zikrin hakikati ile aradığımız sonsuzluğu bulamazsak, bu arayış bitene kadar huzuru da bulamayacağız.

” O azabı çekmekte kabahat, kusur ona aittir. Çünkü kalbindeki hadsiz istidad-ı muhabbet, hadsiz bir cemâl-ı bâkiye mâlik bir Zâta tevcih etmek için verilmiş. O insan sû-i istimal ederek o muhabbeti fâni mevcudata sarf ettiği cihetle kusur ediyor, kusurunun cezasını firâkin azabıyla çekiyor.

Allah^(c.c.) hem sonsuz sevme kabiliyeti verip hem de bu sevmelerde kabahat sende deyince insanın aklında şu soru oluşuyor: “Madem hem sev diyor hem de sevdiliyor o halde kabahat neden bende olsun?”

Çünkü sen sevgini yanlış yere kullandın. Allah^(c.c.) sana sonsuz sevme kabiliyetini, Sonsuzu sevmen için verdi ve sen o sevgiyi fâni, geçici bir şeye sarf ettiğinde kusur sana ait oldu. Allah^(c.c.) insana kendi cemal ve kemalini sevecek ve fâni güzelliklerle tatmin olmayacak genişlikte bir kalp verdi. İnsanın bu geniş kalbi, ancak ebedi bir güzellik ile tatmin olabilirdi. Bize verilen bu kalp dünyadaki fâni güzellikler için değil, o güzelliklerin membaı olan ebedi bir güzelliği sevmek için tahsis edilmişti. Biz eğer suistimal edip, Allah'ı^(c.c.) sevmek için verilen kalbimizi fâni mahlûkata tevcih edersek, bunun tokadını hem burada, hem ahirette yeriz.

Tüccar bir baba düşünelim. Bu baba bir gün evladına bir milyon dolar verse ve “Oğlum yıllardır ailemizin adı dünyanın her yerinde tanınıyor. Al bakalım bu sermayeyi, ailemizin adını

devam ettirecek bir ticarete giriş.” dese. İki ay sonra baksa ki oğlu mahalle pazarında bir tezgâh açmış leblebi satıyor. Böyle bir durumda o baba ne yapar? “Gel bakalım oğlum, gel. Onca sermaye ile senin yaptığın ticaret bu mu?” der ve birden başlayıp milyon dolara kadar oğlunu döver. Bu hikâyede çocuk o dayağı yemekte haklıdır. Çünkü ona verilen büyük sermaye o ticaret için değildi. Aynen öyle de, dünyada sevdiğimiz her şeyi başımıza bela eden biziz. Çünkü bize verilen sonsuz sevme kabiliyeti fânileri sevelim diye verilmedi. Ama biz sonlu şeyleri severek Allah'ı^(c.c.) darılttık ve Allah^(c.c.), sevdiğimiz geçici mevcudatı bize ızdırap olarak verdi. İşte bu hal insanın kalbindeki bütün ağrıların sebebidir. Kalbini ağrıtan ne varsa onun sebebi Allah^(c.c.) için sevememesidir.

Ben bir gün arkadaşımın evine gittiğimde bunu daha iyi anladım. Ev halkı ağlamaktan heder olmuş, ev ise tam bir matemhaneye bürünmüştü. Bu ahvalin sebebinin sorduğumda kedilerinin öldüğünü söylemişlerdi. İnsanın ölen kedisine üzülmesi, ağlaması normaldir. Lakin bu durumu “Onsuz yaşayamam.” kıvamına getirmek tehlikelidir. İnsanın itikatında büyük gedikler açar. Allah^(c.c.) o kediyi o eve “Beni tanıyın. Bu kedi benim antika sanatım. Buradan kudretimi, esmamı ve sıfatlarımı okuyun.” diye misafir olarak göndermişti. Acaba o evde o kedi hiç Allah'ın^(c.c.) esmalarını anlatan kitap cihetinde okundu mu? Mesela o kedinin renklerine bakıp “Mülevvin”, süslerine bakıp “Müzeyyin” denildi mi? Suretine bakıp “Musavvir”, vücuduna bakıp “Hakîm, Bâri, Hâlık” denildi mi? O kedinin mırımlarının sesini işitip “Ez-Zakir”, yürümesindeki o güzel nizam ve intizama bakıp “Rab” denildi mi? Yemesine bakılıp “Er-Rahman, El-Kerim”, diğer kedilere benzemesi veyahut benzememesine bakılıp “Vahid, Ehad, Ferd” isimleri zikredildi mi? Bunlar hiç görüldü mü, okunuldu mu, tefekkür edildi mi? Aslında

Allah^(c.c.), esmalarını izlemeleri için o eve bir film göndermiş, o kediye kendi isim ve sıfatlarını yazmıştı. Lakin kedi o evde oyuncak zannedildiğinden gidişiyile sadece acısını bıraktı. Aslında bakarsanız o insanların kedinin ölmesine değil kedinin üstündeki Allah'ın^(c.c.) esmalarını okuyamadıkları için kendilerine ağlamaları gerekirdi. Çünkü kedi kendine düşen vazifesini gördü, Allah'ın^(c.c.) esmalarına ayna oldu. Vazifesi bitti, ruhu baki alemlerde kendine has bir lezzet ile mütelezziz oldu. Ama o insanlar bunu göremediklerinden firakın acısıyla ağlayıp durdular. Okunması gereken bir kitabı süs eşyası zannettiler. Bizler kalbimize aldığımız şeyleri Allah'ın^(c.c.) esmalarını anlatan bir kitap diye mi alıyoruz yoksa bir oyuncak zannıyla mı? Eğer oyuncak zannıyla alıyorsak bir kedi bile ayrılığın acısıyla bizi üzüp ağlatabilir. Ama Allah'ın^(c.c.) esmalarına bir ayine olarak alıyorsak biliriz ki Allah'ta^(c.c.) sevdiğimiz her şeyden sonsuz var. Zira bizler daha bir kediden ayrılmanın acısına dayanamazken, anne babadan, eşten dosttan ayrılmanın azabına nasıl dayanacağız? En sevdiklerimizin üzerine toprak atma acısını nasıl kaldıracağız? İşte buna dayanabilmenin çaresi, onlar bizden ayrılmadan önce bizim onlardan ayrılmayı öğrenmemizdir.

İnsan sevmeyi suistimal ettiği için kusurunun cezasını firakın azabıyla çekmeye mahkûmdur. Çünkü insanın, kalbin batınıyla yani Allah'ın^(c.c.) seveceği yer ile başka şeyleri sevmeye hakkı yoktur. Bize verilen sevme kabiliyeti sonsuzdur ve sonsuz bir sermaye ile alınacak şey de sonsuz olmalıdır. Bizler sonsuz sevme kabiliyetimizi 50-60 yıllık, biten bir muhabbete sarf ederek israf ediyoruz. Bu sonsuz duygular üç günlük dünyayı kazanmak için verilmiş olabilir mi? Zira üç günlük dünyayı kazanmak için hayvan olmak bile yeterli. Sizce Allah^(c.c.) bize insanlık rütbesini hayvan gibi sadece dünyayı kazanalım diye mi verdi?

İnsan bakkala giderken elini cebine atsa ve cebinden on lira para çıksa o paranın ekmek almak için olduğunu anlar. Ama cebinden on milyon para çıksa o paranın ekmek almak için değil daha büyük bir işe girişmek için cebinde olduğunu bilir. Size verilen cihazatlara ve duygulara baktığınızda gözünüz, aklınız, gayretiniz, gücünüz bakkaldan ekmek almanız misali üç kuruşluk dünyayı sevmeniz için verilmiş olamaz. Tüm bunlar belli ki daha ulvi bir gaye için verilmiş Bir gün bu cihazatların sahibi “Ben seni bir hikmete binaen yarattım. Peki sen bu insanlık rütbenle nelerin peşinde koştun?” dese; sen de “Vallahi Ya Rab! Ben rızkımın peşinden koştum.” diye cevap vermen uygun olur mu hiç? Kainattaki diğer mahlukata bir baksana! Kurt da kuş da ekmeğinin peşinden koşturuyor. Sen de sadece ekmek peşindeysen sair hayvanattan ne farkın var? Nerede senin insanlığın, nerede o müthiş sermaye? Bu demek değil ki ekmeğinin peşinden koşma! Ama sadece ekmeğine koşman için insan olman fazla!

Bir gün birisi seyyar satıcıya gidiyor ve kaşıkların yanında duran bir elmas görüyor. Ancak elmasın asıl değerini adam da satıcı da bilmiyor. Adam: “Bu nedir?” diye sorunca satıcı: “O kaşıklı elmasıdır.” diyor. Adam ülke satın alabilecek kıymetteki o elması yok pahasına alıyor. Sizce satan adam o elmasın kıymetini bilseydi o fiyata satar mıydı? Kesinlikle satmazdı. İşte biz de bize verilen sermayenin kıymetini bilmiyoruz. Bizde cenneti alabilecek bir sermaye var ama onu üç kuruşluk dünyaya veriyoruz. İnanın bana Allah'ı(c.c) tanımadan, bilmeden lüks ve gösteriş içerisinde geçen yaşantılara özeniyorsak eğer, bizler imanı tam anlamıyla anlamamışız demektir. Onların hali özenilecek değil, üzülecek bir haldir. Bizim onlara bakıp imrenmemiz değil onlara bakıp gözyaşı dökmemiz gerekir. Sonsuz cenneti alacak sermaye ile Uludağ'da bir kışlık, Antalya'da bir yazlık,

denizin üstünde gidecek bir bot, karada gidecek dört teker almışlar. Bu mantıklı bir ticaret mi sizce? Kaşıkçı elmasını kaşıkların yanında üç kuruşa satmak ne kadar mantıklıysa cenneti alabilecek bir sermaye ile bu dünyanın tamamını satın almak da o kadar mantıklıdır. Bizler böyle hayatlara üzölmek yerine imreniyorsak eğer, okuduğumuz derslerin hakikatini anlamamışız demektir.

Zira bu derslerin hayatımızda bir turnusol kâğıdı olması gerekir. Senin bu dersi anlayıp anlamadığın dışarıda gördüğün hayatlara verdiğin tepkilerden bellidir. Sen dünyanın süsüne, ışıltısına kapılmış hayatlara bakınca “Ya ne güzel bir dünya yaşıyorlar.” diye imrenip özeniyor musun yoksa “Bu hayatın içerisinde namaz yok, Allah’ı^(c.c.) bilmek, tanımak yok, Kur’an yok!” deyip onlara üzölüyor musun? Bir düşün bakalım.

İnsan bazen bu dünyayı elde etmek istiyor. Biz yaptığımız meslek itibariyle toplumun her kesiminden insanla muhabbet ediyoruz ve şunu çok net görüyoruz. Bazılarının imrendiğı şaşaalı hayatlar ve o hayatları elinde tespih gibi çeken insanlar, Allah’ı^(c.c.) tanımadıklarından dolayı onların hayatı diğerlerinden daha acınası bir halde. Çünkü ihtiyaç daireleri daha geniş. Yani birçoklarının imrendiğı hayat, imrenen insanın hayatından farksız durumda. İmrenilen kişinin sevdiği ve sahip olduğı şeyler daha fazla olduğundan ayrılığın ızdırıp ve üzöntüsünü daha çok yaşıyor. Zira maddi durumu olmayan bir insan gözlüğünü kaybettiğinde intihara meyletmiyor. Ancak dünyayı satın alacak serveti olan bir insan bütün servetini kaybetme ızdırabına ve ayrılığına dayanamadığında canına bile kastedebiliyor. Hangisi daha büyük firak acısı acaba?

Bizler işin hakikatini bilmediğimizden o hayatlara mutluluğun formülü gözöyle bakıp özeniyoruz ve “Ah ben

de şöyle bir hayat yaşasam! Ah şu üniversiteyi bir bitirirsem! Bitirdikten sonra da iş bulsam, eş bulsam, bir de o eş koyabilecek bir ev alsam ben daha Allah'tan^(c.c.) ne isterim ki!" diyoruz. İnan bana sen bunları istemekle Allah'tan^(c.c.) hiçbir şey istemedin. Çok az ve basit şeyler istedin. Allah'ın^(c.c.) sana O'nun^(c.c.) rızasını istediğinde ganimet olarak vereceği şeyleri peşinen istedin. Eğer sen "Allah'ım ben yalnızca Senin rızanı talep ediyorum ve dünyanın her tarafına iman nurunu taşımak istiyorum." deseydin okul, iş, eş, ev zaten yanında eşantyon olarak verilecekti. Ama sen bahşişe razı geldin ana parayı unuttun. Bunları istemekle cennetin yanında Allah'tan^(c.c.) hiçbir şey istememiş oldun.

İnsanın ulaşmak istediği şeyler ancak ulaşıncaya kadar kıymetlidir. Ulaştıktan sonra ne kıymeti kalır ne lezzeti. Bize kalan yalnızca firakın elemidir. Akli başında bir insan bu eleme talip olmaz. Gönlünde yer verdiği şeyler kendisini terk etmeden evvel, o onları kalben "Ya Bâki entel Bâki!" neşterini vurarak terk eder. Bu elbette başta biraz can acıtır. Kanseri ne kadar derinleşmişse, kişi Allah^(c.c.) dışındaki her şeye gönlünde ne kadar yer vermişse, dünya üzerine ne kadar sinmişse, neşter o kadar acıtır. Bir üniversite talebesi için belki bir telefon kadar; iş sahasına girmiş bir insan için evler, arabalar, yatlar, katlar kadar acıtır.

”İşte bu kusurdan teberrî edip o fâni mahbubattan kat-ı alâka etmek, o mahbupları onu terk etmeden evvel o onları terk etmek cihetiyle Mahbub-u Bâkîye hasr-ı muhabbeti ifade eden يَا بَاقِيَ أَنْتَ الْبَاقِيَ (Ya Bâki entel Bâki) olan birinci cümlesi, "Bâkî-i Hakikî yalnız Sensin. Mâsivâ fânidir. Fâni olan, elbette bâki bir muhabbete ve ezeli ve ebedî bir aşka ve ebed için yaratılan bir kalbin alâkasına medar olamaz" mânâsını ifade ediyor.